MELCHIOR KOTNOWSKI

ZEDNÁŘSKÝ DODEKAMERON

tucet povídek nejen z pražské lóže

machart

text © Melchior Kotnowski, 2021
cover & illustrations © Kameel Machart, 2021
ISBN: 978-80-7656-035-2

MELCHIOR KOTNOWSKI

ZEDNÁŘSKÝ DODEKAMERON

tucet povídek nejen z pražské lóže

Pár slov úvodem

Tuto knížku jsem začal psát v prosinci 2019, krátce po vydání mé prvotiny, dystopického detektivního románu Případ velikého mistra. Rozhodl jsem se, že tentokrát zkusím povídkový formát. Nakonec z toho vzniklo tucet povídek, které máte před sebou.

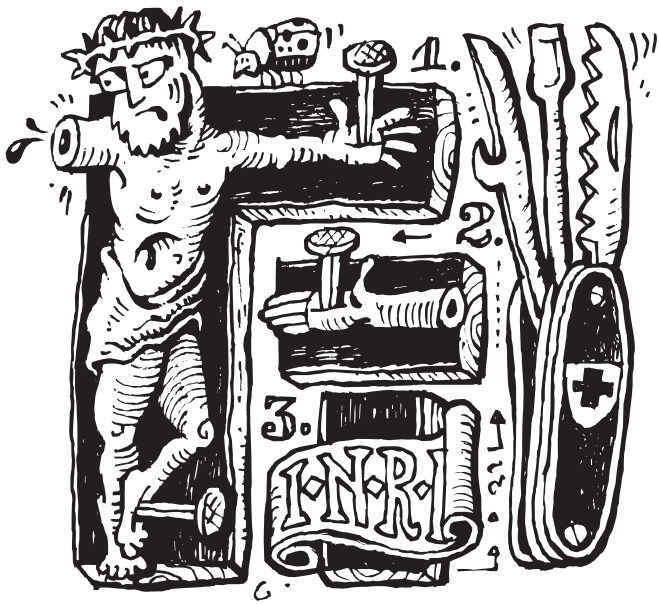
Kniha nese neklamné stopy doby svého vzniku, neboť se do ní vloudilo, kromě mně bytostně blízkého svobodného zednářství, i téma covidové pandemie, stejně jako zoufalého stavu politiky v Čechách. Doufám, že ti z vás, kteří knihu otevřou po několika letech, už budou moci považovat tato témata za vyhaslá a neaktuální. Upřímně si to za nás za všechny přeji.

Pokud by se snad v těchto vyprávěnkách poznal některý z mých bratří, známých, nebo nedej bože i žijících politiků, hluboce se mýlí ve své sebestřednosti. Jedná se jen a pouze o mou autorskou fikci a kniha nezobrazuje žádnou žijící osobu.

Psáno v programu Windows na notebooku Lenovo bez papírové podpory, vždy mimo energetickou špičku, aby i ekologickým aspektům bylo učiněno zadost.

autor

ÚHELNICE

Pakliže člověk zvítězí nad vlastní blbostí,
je vítězem, nebo poraženým?

Jan Werich

„Tak co nám ještě schází?“ zeptal se Ctihodný mistr bratří, kteří chystali v odsvěceném sudetském kostele lóžovou rituální práci.

„Svíčky už jsme přinesli, takže nám chybí jen obřadnická hůl,“ odpověděl bratr Znalec.

„Tak něco najděte, ať můžeme začít. Je tu kolem spousta haraburdí, něco tam určitě bude. A pohněte, máme už pořádné zpoždění.“

Bratři se vydali hledat v prostorách omšelého barokního chrámu.

„Tady v sakristii něco takovýho je. Akorát že to má nahoře krucifix. Vidíte?“

„No to je skvělé, tedy až na ten kříž. Nedá se nějak sundat? S tímhle by to bylo za čárou. Náboženství do lóže nepatří.“

„Drží to pevně. Je to asi přilepený nebo co,“ hlásil bratr, který hůl ohledal.

„A kruciš, co teď?“ povzdechl si Ctihodný.

„Hele, tak já to ufiknu pilkou, mám jí na noži. Stejně už to tady k ničemu není, kostel je odsvěcenej,“ navrhnul horlivec.

„Není to blbý?“

„Máme jiný řešení?“

„Máš pravdu, asi ne. Tak jo.“

„Vemu to ven, abych tady nenadělal,“ navrhl přičinlivě truhlář amatér a vzdálil se.

Za pět minut se vítězoslavně vrátil. „Hele, já jsem to vylepšil!“ volal radostně. „Neodříznul jsem to celý, jenom horní a postranní rameno kříže. Takže teď z něj máme krásnou úhelnici. Dobrý, co?“ usmál se vítězoslavně.

Ctihodnému mistrovi zatrnulo a na okamžik měl intenzivní pocit, že je na něm prováděna vivisekce bez umrtvení. Ne každý, kdo je u zednářů, je nutně i zednářem, pomyslel si v návalu náhlé deprese.

Učeň, který scénu zpovzdálí sledoval, zalapal po dechu. Z toho se bude dostávat dlouho. První zpochybnění ideálu je vždy to nejbolestivější.

NANEBEVSTOUPENÍ PROFESORA HLAVSY

Není to ten nejsilnější, kdo přežije, ani ten nejinteligentnější, ale ten, kdo se dokáže nejlépe přizpůsobit.

Charles Darwin

Prorocké zjevení archandělovo

Apoštolská posloupnost, tak tomu říká římská církev. Nepřerušená kontinuita od apoštola Petra. Profesor Hlavsa byl ale především zednář. Spíše než o římské apoštolské, uvažoval o nepřerušené posloupnosti londýnské velkolóže. Minimálně od roku 1717, kdy se řád oficiálně ustavil. Ale tohle, Veliký architekte, tohle je kontinuita už od absolutního počátku života na Zemi, pomyslel si ohromeně. Symbolický genealogický strom od prvoka až k němu, středoškolskému profesorovi Hlavsovi! Rukou se chytil stromu, tentokrát zcela nesymbolického, vyrůstajícího na okraji chodníku. Nadechl se a znovu nabyl potřebnou rovnováhu.

„Jen si to uvědomte, pánové," vysvětloval na dnešním třídním srazu gymnázia Nad štolou bývalý Hlavsův spolužák, biolog Vlk, „představte si", vložil do promluvy sotva slyšitelné *vole* a napil se, „tu nepřerušenou řadu, buněčnejch dělení, kladení vajíček, šukání, samýho šukání, miliardy let, a bez jakýhokoli přerušení řetězce," gestikuloval alkoholem rozohněný vědec a svlažoval si hrdlo vysokooktanovým pivem. „Dovedeš si to představit, Martine? V tom nepřátelským světě plným predátorů musíš bejt počat, dospět, kopulovat, ta samice to musí donosit, porodit, vono to musí dospět, kopulovat, a tak pořád dál a dál, bez přerušení, stovky milionů let, miliardy…" poposunul si na nose brýle a podíval se vítězoslavně na Hlavsu.

„Ty vole," – tentokrát bylo vole už plně artikulované, „my všichni, jak jsme tady, jsme prostě statistická chyba, dyť vono to je taková náhoda, že se ten náš řetěz někde nepřetrhnul! To snad ani není možný! Dovedeš si vůbec představit ty

miliony a miliony kopulací primitivních savců, než si to moh rozdat tvůj táta s mámou, ty vole?“

Profesor Hlavsa se čelem opřel o strom, který mu posloužil jako nouzový pisoár v plenéru. Kůra jej tlačila do hlavy a stimulovala jeho mozkovou činnost, poněkud oslabenou vypitými pivy. Jako matematik zatoužil si tu evoluční řadu kvantifikovat. V mozku mu vířily myšlenky. Jak dlouho žije prvok? Obratlovec? Humr, řekněme… Primitivní savec? Nějaká myš, jak dlouho může žít taková havěť? Nebo vlastně ne, jde o její pohlavní dospělost. Odkdy jsou na zemi savci? Hlavou mu probíhala struktura výpočtu, pro který neměl potřebná data. Dokončil močení, zapnul si rozvážně poklopec a pomalým, trochu námořnickým krokem vyrazil na nejbližší tramvajovou zastávku.

Byla mrazivá prosincová noc. Za takové v centru Prahy narazíte na velmi rozjařené účastníky všech těch korporátních vánočních večírků. Hlavsa si ale kolemjdoucích vůbec nevšímal, jeho mysl bloudila miliardami let života na Zemi a hledala v paměti pozapomenuté školní zbytky Darwinovy evoluční teorie. Jeho představivost vymalovala gigantickou pyramidu, na jejíž podstavě se vrtěly ocásky tisíců korýšů, po jejichž krunýřích běhaly bílé myšky. Nad nimi chrochtali přežraní hroši a nosorožci a sem tam vykukoval dlouhý krk nesoucí žirafí hlavu, bůhví proč dekorovanou jeleními parohy. Na nich jako na bradlech cvičily gymnastické sestavy hravé opičky se zarudlými zduřelými prdelkami. A nad tím vším, na vrcholu této evoluční pyramidy fauny, se houpal v thonetovém křesle pán tvorstva, sám profesor Hlavsa.

Nebylo snadné trefit se klíči do dvou zámků, které se ze všech sil snažily nepustit ho domů. Nakonec to po velkém

úsilí a mnoha minutách vyšlo. Vysoukal se z oblečení, žuchnul sebou na postel a téměř okamžitě usnul.

Tu noc ale Veliký architekt nedopřál profesorovi klidného spánku. Stejně jako kdysi jistému slavnému prorokovi v jeskyni Hirá, dostalo se i jemu v jeho staromládenecké garsonce takřka prorockého vidění. Nevíme, proč se tak stalo, ale stalo se. Místnost zalila do očí pálící zlatistá záře a nekompromisně přervala Hlavsovo bohatýrské chrápání. Otevřel oči a zíral skrze přimhouřená víčka. Uprostřed oslepujícího jasu se vznášel archanděl Džibríl (alespoň to o sobě tvrdil) a pravil vyjevenému Hlavsovi:

„Množ se ve jménu Pána svého,
který člověka z kapky přilnavé stvořil!
Množ se, vždyť Pán Tvůj je nadmíru štědrý,
ten, jenž naučil poznati ženu,
naučil člověka, co ještě neznal.“

Několikrát máchnul svým plamenným mečem nebezpečně blízko profesorova přirození.

„Až slunce bude svinuto,
až hvězdy pohasnou,
až hory se z místa pohnou,
až březí velbloudice bude zanedbána
a divoká zvířata shromážděna,
až moře se povaří
a duše až se spáří,
až zaživa pohřbená bude tázána,
pro jakou vinu byla utracena,
až svitky budou rozvinuty
a nebe bude staženo
a peklo rozpáleno

a zahrada rajská přiblížena,
tehdy duše každá, co vykonala, pozná!“

Profesor Hlavsa si pod dojmem této eschatologické vize, doprovázené nebezpečným kroužením plamenného meče, lehce ucvrnknul do pyžama. Archanděl zakončil svůj proslov důrazným varováním, že ti, kteří na tomto světě nezajistí alespoň svou prostou reprodukci, nemohou očekávat život věčný, až na ně přijde rozkoší ničitelka a shromáždění rozlučovatelka. Poté iluminace kvapně pohasla a archanděl se rozplynul v nastalé tmě. Profesor se vzápětí propadl do těžkého zimničného spánku.

Reflexe profesorova

Ráno při sprchování ve své miniaturní koupelničce profesor přemýšlel s lehce nakřápnutou hlavou o obsahu své noční prorocké vize. Jako zednář nebyl ateistou, neboť to tradiční pojetí řádu neumožňuje. Byl tedy snovým zjevením zaskočen méně než nějaký „bezbožný libertin či hloupý ateista“, abychom použili jazyka starých řádových konstitucí. Ač profesor matematiky, nebyl zajatcem čistě materialistického světa. Ano, i profesoři matematiky jsou začasté idealisté. Vy, kteří víte o obsedantní fascinaci Isaaca Newtona skrytými biblickými poselstvími, nejste překvapeni. Ano, pomalu střízlivějící Hlavsa přijal své noční vidění, nezavrhnul je, a v proudu osvěžující vody pokorně přemýšlel o jeho obsahu a naplnění.

Byl korpulentní starý mládenec, který pomalu pracoval k pětapadesátce. Nikdy nebyl ozdobou dámských ložnic. Posledních deset let se jeho milostný život skládal z občasných návštěv ovdovělé spolužačky z vysokoškolských studií Liduš-

ky. Ta k němu většinou dorazila s rendlíčkem něčeho dobrého. Věděla totiž, že u pana profesora láska prochází žaludkem, a chce-li se od něj dočkat nějakého toho skromného potěšení, dobrá krmě je to nejlepší afrodiziakum. Hlavsa si byl dobře vědom příčinné souvislosti mezi vonícím rendlíčkem a Liduščinou cudnou intimní nevyhaslostí. Quid pro quo. V okamžiku, kdy dvakrát třikrát za rok vycítil, že Liduščino dychtění již dostoupilo eruptivního stavu, vydal se se stoickou odevzdaností splnit svou neodvratnou milostnou povinnost, aby pak opět mohl usednout k dobré krmi a pěnivému moku.

Liduška je milá, ale vzhledem k jejímu pokročilému věku, vždyť jsou spolužáci, už neschopná napomoci panu profesorovi naplnit jeho reprodukční poslání. Bohužel, nedá se nic dělat, bude si muset pořídit nějakou mladší, tak říkajíc ve fertilním věku. Bude ho to mrzet, zvykl si na ni, ale poslání je poslání. A za věčné zatracení Liduška přece jen nestojí.

Ale kde sehnat nějakou mladší a k onomu účelu vhodnou dámu? Profesor počal promýšlet svou donchuánskou strategii. Podíval se do koupelnového zrcadla na své šedivým ochlupením porostlé nevzhledné tělo. Veliký architekte, to jsem opravdu já, ta překrmená gorila s vyvaleným pivním pupkem? Vždyť bych mohl od hodiny vystupovat v televizní reklamě na pivo Smedný mních! Proboha, a s tímhle výzorem si mám získat srdce a tělo nějaké mladice? Profesorovi poklesla kolena a upadl do hluboké deprese.

Rozchody bolí

„Martínku, tobě ta kachýnka nechutná?“ zeptala se opatrně Liduška. „To zelí jsem ti udělala pěkně po moravsku, zahuš-

těné moukou, jak to máš rád, jen ten knedlík je z pytlíku. Ale myslím, že docela ujde, ne?“

„Je to výborné, Liduško,“ zalhal profesor. Poslední týdny usilovně hubnul a k tomu účelu se ozbrojil ideologickou nenávistí k jídlu, které jej jindy tak přitahovalo. Nenáviděl sám sebe v tom pokušení, které s ním hrálo krutou nutriční hru. Ne, to není hra, to je bitva o podobu jeho těla a on v ní bojuje na život a na smrt. A je pevně rozhodnut vyhrát. Za každou cenu.

„Já ti k tomu naleju pivo, ano?“ zavrkala Liduška.

„Ne, ne, děkuju, Liduško, já jsem teď přešel na víno. Já ho podám, napiješ se se mnou?“

Nutil se do co největší zdvořilosti. Čím víc se teď snažil být na ni hodný, tím méně se mu to dařilo. Bolelo ho to. Za nic nemohla a byla to vždycky z gruntu hodná holka. Ale neměl alternativu.

Přikývla. Přinesl láhev merlotu, otevřel ji a opatrně nalil víno do dvou tlustostěnných grogových skleniček. Jednu uchopil, symbolicky s ní ťuknul o tu druhou a rychle a opakovaně se napil. Pozřel ještě několik málo soust a nechal jídlo ležet. Liduška smutně sklopila pohled.

Kostky jsou vrženy

„Dá si někdo nescafé?“ zeptala se profesorka Zelená v ještě rozespalé sborovně.

„Já bych si dal, Heleno, děkuji,“ ozval se od svého stolu Hlavsa a zadíval se na ni o sekundu déle, než by se slušelo. Přitom si podvědomě dotáhl uzel na kravatě, kterou si minulý týden koupil ve specializovaném krámku na Příkopech.

„Mohu ti s tím pomoct?“ zeptal se, a aniž by vyčkal na odpověď, vydal se směrem k ní.

Helena Zelená byla Hlavsovou gymnaziální kolegyní. Na školu přišla asi před třemi roky, když se přestěhovala do Prahy. Vyučovala češtinu a angličtinu. Ač stále nezadaná, dospěla pomalu do věku, kdy se oslovení *slečno* už užívá s určitými rozpaky. Dorostla do podoby sošné čtyřicátnice, jaké můžete vidět posedávat v pražských cukrárnách. (Kdosi, zajisté cynický macho, nazval tento fenomén Broken Hearts Clubs.) Měla za sebou několik milostných románků, povětšinou s naprosto neperspektivními muži, se kterými ztratila mnoho času a ještě víc iluzí. Nicméně, byla to stále pohledná a upravená žena, těšící se na ulici pozornosti mužů. Bohužel pohříchu ženatých, přestárlých, či naopak na samé hranici zletilosti.

Hlavsa nasucho polknul a podíval se na ni očima hladového bernardýna. Nohy mu vibrovaly trémou, ale hlas se mu kupodivu netřásl. Inu, dlouholetá pedagogická přednášecí rutina. Diorova Eau de Toilette překryla pach potu jeho strachu.

„Heleno, nechtěla bys jít do Stavovského na Kouzelnou flétnu?“ zeptal se jí, když horkou vodou zalévala kávový prášek v prvním hrnku.

„Máš lístek?“

„Mám dva.“

„Hmmm. A ty nemáš někoho, kdo by s tebou šel?“

Opět polknul a pro jistotu se rukou opřel o stůl. „Chtěl bych pozvat tebe, Heleno,“ oblažil ji pohledem hodným oživlé sochy Karla Hynka Máchy.

Nepřelila. Dolila jeden a poté zalila i druhý hrnek. „Kdy by to mělo být?“ zeptala se nezúčastněně. „Sladíš?“

„Ne, díky, hubnu,“ poklepal si na své pomalu, až příliš pomalu splaskávající břicho. „V pátek sedmadvacátého, od osmi večer,“ odpověděl s vyschlým hrdlem.

Zamyslela se. „Sedmadvacátého, tak to nepůjde, to už něco mám. Ale v každém případě díky za pozvání, Martine.“ Studená, z arktického ledu vytesaná sfinga.

„No tak nic. Jen jsem myslel, víš, že máš ráda operu, tak jsem…“

„To je od tebe milé. Tak snad někdy příště, jo?“ odpověděla chladně. Vzala hrnek s kávou a vydala se ke svému stolu.

Profesor smutně hleděl na její vzdalující se junonské pozadí ve vypasovaných modrých šatech s velkými bílými puntíky. Skleslý, ale nezlomený. Byl rozhodnut. Už hodně dlouho. Toto je budoucí máti jeho rodu, to ona přijme jeho sperma, aby byla zajištěna jeho nepřerušená genetická linie. Zatím si jej nevšímá, je k němu chladná a přehlíží jej. Ale on se nevzdá, nikdy se nevzdá, bude bojovat, dobývat, a dobude. Zdolá tu nedobytnou pevnost, jako že se Hlavsa jmenuje. Musí. Nemá na výběr, plní vyšší poslání…

Konečně…

Čas šel dál a profesor hrál pomalu a s rozmyslem na své casanovovské šachovnici. Helena si všímala, že není Hlavsovi lhostejná. Lichotilo jí to. Zaznamenala, že profesor, nevzhledný a zanedbaný starý mládenec, se pomalu vizuálně mění k lepšímu. Zhubnul, snad i někam chodí cvičit, a začal vcelku dbát na své oblečení. Ne vše se mu v tomto směru dařilo,